

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 7 september 2023 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamt system för mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Principen om mervärdesskattens neutralitet – Effektivitetsprincipen – En för hög mervärdesskattesats har angetts på en inköpsfaktura – Återbetalning av överskjutande skatt – Direkt talan mot skattemyndigheten – Betydelsen av risken för dubbelåterbetalning av samma mervärdesskatt”

I mål C-453/22,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Finanzgericht Münster (Finansdomstolen i Münster, Tyskland) genom beslut av den 27 juni 2022, som inkom till domstolen den 6 juli 2022, i målet

Michael Schütte

mot

Finanzamt Brilon,

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av avdelningsordföranden M. Safjan, ordföranden på tredje avdelningen K. Jürimäe (referent), och domaren N. Piçarra,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Michael Schütte, genom H. Nieskens, Rechtsanwalt,
- Tysklands regering, genom J. Möller och N. Scheffel, båda i egenskap av ombud,
- Tjeckiens regering, genom O. Serdula, M. Smolek och J. Vlášil, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom J. Jokubauskaitė och L. Mantl, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1), i dess lydelse enligt rådets direktiv 2010/45/EU av den 13 juli 2010 (EUT L 189, 2010, s. 1) (nedan kallat mervärdesskattedirektivet) samt av principen om mervärdesskattens neutralitet och effektivitetsprincipen.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Michael Schütte, klagande i det nationella målet, och Finanzamt Brilon (Skattemyndigheten i Brilon, Tyskland) (nedan kallad skattemyndigheten) angående rätten att – av billighetsskäl – bli undantagen från mervärdesskatt som den tyska skattemyndigheten kräver in i efterhand samt från den ränta som belöper på denna skatt.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Artikel 168 a i mervärdesskattedirektivet har följande lydelse:

”I den mån varorna och tjänsterna används för den beskattningsbara personens beskattade transaktioner skall han ha rätt att, i den medlemsstat där han utför dessa transaktioner, från den mervärdesskatt som han är skyldig att betala dra av följande belopp:

a) Mervärdesskatt som skall betalas eller har betalats i medlemsstaten för varor som har levererats, eller kommer att levereras, till honom eller för tjänster som har tillhandahållits, eller kommer att tillhandahållas till honom av en annan beskattningsbar person.”

4 Enligt artikel 178 a i mervärdesskattedirektivet gäller att den beskattningsbara personen för att kunna göra avdrag enligt artikel 168 a ”avseende leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster, [måste] ... inneha en faktura som utfärdats i enlighet med avdelning XI kapitel 3 avsnitten 3–6”.

Tysk rätt

5 I § 163 Abgabenordnung (skattelagen, BGBl. 2002 I, s. 3866) (nedan kallad AO) föreskrivs följande:

”1) Skatten får bestämmas till ett lägre belopp utan beaktande av de omständigheter i beskattningsunderlaget som skulle öka skatten, när uppbörd av skatten skulle framstå som oskälig i det enskilda fallet.

...”

6 I § 227 AO föreskrivs följande:

”Skattemyndigheterna får bevilja fullständig eller delvis befrielse från de avgifter som följer av en skatteskuld om det vore oskäligt att i ett visst fall kräva in nämnda skuld; inbetalda belopp får under samma förutsättningar återbetalas eller dras av.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

7 Klaganden i det nationella målet är en lantbrukare som även driver skogsbruk. Under

perioden 2011–2013 köpte han in trä från olika leverantörer, vilket han därefter sålde vidare som brännved och levererade till sina kunder. Den mervärdesskattesats som angavs på leverantörernas fakturor var den normala skattesatsen på 19 procent, medan den mervärdesskattesats som klaganden i det nationella målet angav på fakturorna till sina kunder var den reducerade skattesatsen på 7 procent.

8 Leverantörerna deklarerade mervärdesskatten och betalade in en skatt på 19 procent till tyska skattemyndigheter. Klaganden i det nationella målet deklarerade däremot de försäljningar som han gjorde med angivande av skattesatsen på 7 procent och drog av ingående mervärdesskatt för inköp med en skattesats på 19 procent. Klaganden betalade den skatteskuld som sålunda uppkom till tyska skattemyndigheter.

9 Finanzgericht Münster (Finansdomstolen i Münster, Tyskland) är hänskjutande domstol i förevarande mål. Den domstolen har förklarat att det inte vid någon tidpunkt funnits några indikationer på att klaganden i det nationella målet stod på randen till insolvens eller någon misstanke om skatteundandragande. I samband med en skattekontroll ansåg skattemyndigheten emellertid att klagandens utgående transaktioner borde ha varit föremål för den normala mervärdesskattesatsen och inte den reducerade skattesatsen.

10 Efter denna skattekontroll inleddes en domstolsprocess vid Finanzgericht Münster (Finansdomstolen i Münster). Denna process avslutades genom en dom som meddelades den 2 juli 2019, vilken vann laga kraft. I den domen fann Finanzgericht Münster att klagandens utgående transaktioner skulle vara föremål för den reducerade mervärdesskattesatsen. Finanzgericht Münster ansåg dock att klagandens inköp också skulle vara föremål för den reducerade skattesatsen på 7 procent. Klagandens avdrag för ingående mervärdesskatt minskades därför i motsvarande mån.

11 I samband med verkställandet av den domen krävde skattemyndigheten genom beslut av den 30 september 2019 in den förfallna mervärdesskatten för perioden 2011–2013, jämte ränta. Klaganden vände sig då till sina leverantörer för att dessa skulle rätta sina fakturor och betala mellanskillnaden till honom.

12 Samtliga leverantörer invände att fordringarna var preskriberade enligt tysk civilrätt. Fakturorna rättades således inte och klaganden erhöll inte heller den begärda mellanskillnaden.

13 Under dessa omständigheter begärde klaganden genom en skrivelse av den 24 oktober 2019 att skattemyndigheten med stöd av §§ 163 och 227 AO av billighetsskäl skulle befria från honom den mervärdesskatt som krävdes in i efterhand samt från den ränta som belöper på denna skatt.

14 Skattemyndigheten avslog denna begäran genom beslut av den 3 respektive den 16 december 2019 med hänvisning till att det var klaganden själv som hade gett upphov till situationen. Klaganden begärde omprövning av dessa beslut. Skattemyndigheten fann i beslut av den 24 juli 2020 att det inte fanns anledning att göra någon annan bedömning.

15 Klaganden överklagade beslutet att avslå hans begäran att undantas från den mervärdesskatt som krävdes in i efterhand till den hänskjutande domstolen. Den domstolen hyser tvivel om mervärdesskattedirektivets tolkning med avseende på tillämpningen av principen om skatteneutralitet och effektivitetsprincipen på rätten till återbetalning.

16 Den hänskjutande domstolens tvivel är även grundade på den möjlighet som leverantörer har att, utan begränsning i tiden, rätta sina fakturor och att följaktligen kunna göra detta efter det att tyska skattemyndigheter återbetalat förvärvaren. Om leverantörerna därefter ansökte hos

skattemyndigheterna om återbetalning av överskjutande belopp skulle myndigheterna löpa risken att behöva återbetala samma mervärdesskatt två gånger, utan att nödvändigtvis kunna vända sig mot förvärvaren av de varor som avsågs i fakturorna.

17 Mot denna bakgrund beslutade Finanzgericht Münster (Finansdomstolen i Münster) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”Kräver – mot bakgrund av omständigheterna i det nationella målet – bestämmelserna i [mervärdesskattedirektivet], särskilt principen om skatteneutralitet samt effektivitetsprincipen, att klaganden direkt från skattemyndigheten kan kräva återbetalning av den mervärdesskatt, inbegripet ränta, som denne har överbetalat sina underleverantörer, även om underleverantörerna alltfjämt har möjlighet att – med stöd av en rättelse av fakturorna – vid en senare tidpunkt rikta krav om återbetalning mot skattemyndigheten och skattemyndigheten i så fall – eventuellt – inte längre har möjlighet att regressvis vända sig mot klaganden, vilket således medför en risk för att skattemyndigheten blir skyldig att återbetala samma mervärdesskatt två gånger?”

Prövning av tolkningsfrågan

18 Den hänskjutande domstolen söker genom sin tolkningsfråga klarhet i huruvida mervärdesskattedirektivet samt principen om mervärdesskattens neutralitet och effektivitetsprincipen ska tolkas så, att de kräver att mottagaren av varuleveranser har rätt att direkt från skattemyndigheten få återbetalning av felaktigt fakturerad mervärdesskatt som mottagaren har betalat sina leverantörer och som dessa betalat in till statskassan, jämte ränta, under omständigheter då, för det första, mottagaren – utan att något skatteundandragande, missbruk eller oaktsamhet kan läggas denne till last – inte längre kan kräva återbetalning från leverantörerna på grund av preskription enligt nationell rätt och då det, för det andra, finns en formell möjlighet att leverantörerna senare kräver återbetalning från skattemyndigheten av överskjutande belopp, efter att de har rättat de fakturor som ursprungligen tillställts mottagaren av leveranserna.

19 Domstolen erinrar inledningsvis om att avdragsrätten utgör en oskiljaktig del av mervärdesskattesystemet och att denna rätt i princip inte får inskränkas. Syftet med avdragssystemet är att den mervärdesskatt som näringsidkaren ska betala eller har betalat inom ramen för sin ekonomiska verksamhet inte till någon del ska belasta vederbörande. Det gemensamma systemet för mervärdesskatt garanterar följaktligen neutralitet beträffande skattebördan för all ekonomisk verksamhet, oavsett syfte och resultat, under förutsättning att verksamheten i princip är mervärdesskattepliktig i sig (se dom av den 6 februari 2014, Fatorie, C?424/12, EU:C:2014:50, punkterna 30 och 31 och där angiven rättspraxis).

20 Principen om skatteneutralitet är därför en grundläggande princip på mervärdesskatterättens område. En ansökan om återbetalning av felaktigt inbetald mervärdesskatt ingår som en del i rätten till återbetalning av felaktigt inbetalda belopp. Enligt fast rättspraxis syftar denna rätt till att avhjälpa följderna av skattens eller avgiftens oförenlighet med unionsrätten, genom att den omotiverade kostnad som skatten eller avgiften inneburit för den ekonomiska aktör som slutligen burit den undanröjs (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 juli 2020, Terracult, C?835/18, punkterna 24 och 25 samt där angiven rättspraxis).

21 När det saknas unionsbestämmelser på området för ansökan om återbetalning av skatter eller avgifter, ankommer det på varje medlemsstat att i sin interna rättsordning fastställa villkoren för hur en sådan ansökan ska genomföras. Dessa villkor måste iaktta principerna om likvärdighet och effektivitet, det vill säga de får varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande anspråk grundade på bestämmelser i nationell rätt eller vara utformade på ett sådant sätt att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten (dom av

den 15 mars 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, punkt 37, och dom av den 26 april 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, punkt 50).

22 Med beaktande av att det även i princip ankommer på medlemsstaterna att fastställa under vilka villkor felaktigt fakturerad mervärdesskatt kan rättas till, har domstolen medgett att ett system enligt vilket, å ena sidan, leverantören av varan som felaktigt betalat mervärdesskatt till skattemyndigheten får begära återbetalning av skatten från myndigheten och, å andra sidan, förvärvaren av varan kan väcka talan mot leverantören i ett tvistemål om återkrav av belopp som inbetalats felaktigt, är förenligt med neutralitetsprincipen och effektivitetsprincipen. Ett sådant system ger nämligen förvärvaren, som burit kostnaden för den av misstag fakturerade skatten, möjlighet till återbetalning av de felaktigt erlagda beloppen (dom av den 15 mars 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, punkterna 38 och 39, samt dom av den 26 april 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, punkt 51).

23 Om återbetalningen av mervärdesskatten blir omöjlig eller orimligt svår, särskilt vid leverantörens insolvens, kan det emellertid enligt effektivitetsprincipen krävas att förvärvaren av varan kan rikta sina återbetalningskrav direkt mot skattemyndigheten. Medlemsstaterna måste således föreskriva nödvändiga instrument och förfaranderegler för att göra det möjligt för förvärvaren att återkräva den skatt som felaktigt fakturerats, så att effektivitetsprincipen iakttas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 mars 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, punkt 41, och dom av den 26 april 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, punkt 53).

24 Om det mot bakgrund av objektiva omständigheter framkommer att rätten till återbetalning av felaktigt fakturerad och betald mervärdesskatt åberopas på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk, bortfaller denna rätt (dom av den 2 juli 2020, Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, punkt 38, och dom av den 13 oktober 2022, HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, punkt 28 och där angiven rättspraxis). Med beaktande av att denna princip är central i det gemensamma mervärdesskattesystemet, ska emellertid en sanktion som innebär att återbetalning av felaktigt fakturerad och inbetald mervärdesskatt alltid nekas, betraktas som oproportionerlig, när det inte är utrett att något bedrägeri förekommit eller att statens budget orsakats skada – även när det är utrett att den beskattningsbara personen varit oaktsam (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2012, EMS-Bulgaria Transport, C-284/11, EU:C:2012:458, punkt 70, och dom av den 2 juli 2020, Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, punkt 37).

25 Mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisats till i punkterna 19–24 ovan, framstår en nationell lagstiftning eller en nationell praxis som leder till att en förvärvare av varor saknar rätt till återbetalning av den ingående mervärdesskatt som felaktigt har fakturerats vederbörande och som denne överbetalat sina leverantörer inte bara som oförenlig med principen om mervärdesskattens neutralitet och effektivitetsprincipen, utan även som oproportionerlig, när det är omöjligt för förvärvaren att begära återbetalning från leverantörerna av det enda skälet att dessa invänder att förvärvarens fodring är preskriberad och något skatteundandragande eller missbruk eller någon bevisad oaktsamhet inte kan läggas förvärvaren till last.

26 Under dessa omständigheter har förvärvaren rätt att rikta sin begäran om återbetalning direkt till skattemyndigheten, om det är omöjligt eller orimligt svårt för denne att erhålla återbetalning från leverantörerna och något skatteundandragande eller missbruk eller någon bevisad oaktsamhet inte kan läggas förvärvaren till last.

27 Den hänskjutande domstolen har hänvisat till domen av den 13 januari 2022, Zipvit (C-156/20, EU:C:2022:2), den omständigheten att leverantören inte är insolvent och risken för dubbelåterbetalning. Inget av detta påverkar denna bedömning.

28 Inledningsvis, beträffande nämnda dom, konstaterar domstolen att – i motsats till det nationella målet – avsåg klagandens anspråk i det målet tjänster som felaktigt undantagits från mervärdesskatt. I förevarande fall har, för det första, leverantören inte försökt få tillbaka den mervärdesskatt som felaktigt utelämnats från sin kund och, för det andra, skattemyndigheten inte utfärdat något beslut om rättelse av beskattning till leverantören. Det var på grund av dessa omständigheter som domstolen fann att en beskattningsbar person inte kan göra avdrag för mervärdesskatt som inte fakturerats och som följaktligen inte övervältrats på slutkonsumenten (dom av den 13 januari 2022, Zipvit, C-156/20, EU:C:2022:2, punkt 31).

29 Vidare, beträffande frågan huruvida den omständigheten att leverantörerna inte är insolventa kan – med beaktande av den rättspraxis som nämns i punkt 23 – ha betydelse för rätten till återbetalning av mervärdesskatt, är det ostridigt att den systematiska användningen av adverbialet ”bland annat” i denna rättspraxis visar att leverantörernas insolvens endast är en av de omständigheter under vilka det kan vara omöjligt eller orimligt svårt att erhålla återbetalning av felaktigt fakturerad eller betald mervärdesskatt (dom av den 15 mars 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, punkt 41, dom av den 26 april 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, punkt 53, dom av den 11 april 2019, PORR Építési Kft., C-691/17, EU:C:2019:327, punkterna 42 och 48, och dom av den 13 oktober 2022, HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, punkt 22).

30 Slutligen, beträffande risken för dubbelåterbetalning till följd av att leverantörerna skulle kunna rätta de fakturor som ursprungligen tillställts förvärvaren efter det att denne erhållit återbetalning från skattemyndigheten och därefter begära återbetalning för överskjutande belopp från myndigheten, påpekar domstolen att en sådan risk i princip är utesluten under de omständigheter som är för handen i det nationella målet.

31 Såsom anges i punkt 24 ovan, föreligger det inte någon rätt till återbetalning av felaktigt fakturerad och betald mervärdesskatt om det är utrett att denna rätt åberopas på ett bedrägligt sätt eller på ett sätt som utgör missbruk.

32 Domstolen har slagit fast att det krävs att två villkor är uppfyllda för att det ska anses föreligga rättsmissbruk på mervärdesskatteområdet. För det första ska de aktuella transaktionerna – trots att villkoren i relevanta bestämmelser i mervärdesskattedirektivet och i den nationella lagstiftningen om införlivande av direktivet har uppfyllts rent formellt – få till följd att en skattefördel som strider mot syftet med dessa bestämmelser uppnås. För det andra ska det av en helhetsbedömning av objektiva omständigheter framgå att det huvudsakliga syftet med transaktionerna är begränsat till att uppnå nämnda skattefördel (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 februari 2006, Halifax m.fl., C-255/02, EU:C:2006:121, punkterna 74 och 75, och dom av den 15 september 2022, HA.EN., C-281/21, EU:C:2022:687, punkt 35).

33 Med förbehåll för de kontroller som det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra, förefaller det emellertid i förevarande fall, för det första, som om förvärvaren har betalat leverantörerna den mervärdesskatt som angetts på fakturorna och, för det andra, som om leverantörerna har betalat in denna mervärdesskatt till skattemyndigheten. Följaktligen skulle dessa leverantörers ansökningar till skattemyndigheten om återbetalning av överskjutande belopp ha som enda syfte att erhålla en skattefördel som strider mot principen om skatteneutralitet, om leverantörerna rättade fakturorna och inkom med ansökningar om återbetalning efter det att skattemyndigheten hade återbetalat den överskjutande mervärdesskatten till förvärvaren av de fakturerade varorna och de i ett första skede gjort en preskriptionsinvändning mot förvärvaren och därigenom tydligt visat att de saknat intresse av att rätta till situationen. Ett sådant tillvägagångssätt skulle således utgöra missbruk och skulle inte kunna leda till att leverantörerna fick någon återbetalning, vilket utesluter risken för dubbelåterbetalning.

34 Beträffande ränta, har domstolen vid flera tillfällen slagit fast att, när en medlemsstat tagit ut en skatt eller avgift i strid med unionsrätten, har enskilda inte enbart rätt till återbetalning av den skatt eller avgift som tagits ut felaktigt, utan även till återbetalning av de belopp som betalats in till denna stat eller som innehållits av nämnda stat, vilka har ett direkt samband med den aktuella skatten eller avgiften. Detta innefattar även uteblivna intäkter till följd av att penningbelopp inte varit disponibla på grund av att en skatt tagits ut för tidigt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punkt 205, och dom av den 13 oktober 2022, *HUMDA*, C-397/21, EU:C:2022:790, punkt 32).

35 I förevarande fall är det endast verkställandet av den hänskjutande domstolens dom av den 2 juli 2019, genom vilken avdraget för ingående skatt minskades från 19–7 procent, som skulle kunna medföra en ekonomisk utgift för klaganden i det nationella målet, vilken motsvarar skillnaden mellan den normala och den reducerade mervärdesskattesatsen.

36 För det fall att klaganden i det nationella målet redan till skattemyndigheten har betalat in det belopp som motsvarar minskningen av dennes ursprungliga avdrag, skulle klaganden därför drabbas av en ekonomisk skada då han inte kan förfoga över detta belopp. Av detta följer att, vid skattemyndighetens uteblivna återbetalning i skälig tid av den felaktigt uttagna mervärdesskatten, ska denna skada gottgöras genom betalning av dröjsmålsränta, eftersom den i enlighet med punkt 25 ovan följer av medlemsstatens åsidosättande av unionsrätten.

37 Mot bakgrund av ovan anförda skäl ska den hänskjutna frågan besvaras enligt följande. Mervärdesskattedirektivet samt principen om mervärdesskattens neutralitet och effektivitetsprincipen ska tolkas så, att de kräver att mottagaren av varuleveranser har rätt att direkt från skattemyndigheten få återbetalning av felaktigt fakturerad mervärdesskatt som mottagaren har betalat sina leverantörer och som dessa betalat in till statskassan, jämte ränta, under omständigheter då, för det första, mottagaren – utan att något skatteundandragande, missbruk eller oaktsamhet kan läggas denne till last – inte längre kan kräva återbetalning från leverantörerna på grund av preskription enligt nationell rätt och då det, för det andra, finns en formell möjlighet att leverantörerna senare kräver återbetalning från skattemyndigheten av överskjutande belopp, efter att de har rättat de fakturor som ursprungligen tillställts mottagaren av leveranserna. Vid skattemyndighetens uteblivna återbetalning i skälig tid av den felaktigt uttagna mervärdesskatten, ska den skada som uppstått till följd av att ett belopp motsvarande den felaktigt uttagna mervärdesskatten varit indisponibelt, gottgöras genom betalning av dröjsmålsränta.

Rättegångskostnader

38 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om

rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, i dess lydelse enligt rådets direktiv 2010/45/EU av den 13 juli 2010, samt principen om mervärdesskattens neutralitet och effektivitetsprincipen,

ska tolkas så,

att de kräver att mottagaren av varuleveranser har rätt att direkt från skattemyndigheten få återbetalning av felaktigt fakturerad mervärdesskatt som mottagaren har betalat sina leverantörer och som dessa betalat in till statskassan, jämte ränta, under omständigheter då, för det första, mottagaren – utan att något skatteundandragande, missbruk eller oaktsamhet kan läggas denne till last – inte längre kan kräva återbetalning från leverantörerna på grund av preskription enligt nationell rätt och då det, för det andra, finns en formell möjlighet att leverantörerna senare kräver återbetalning från skattemyndigheten av överskjutande belopp, efter att de har rättat de fakturor som ursprungligen tillställts mottagaren av leveranserna. Vid skattemyndighetens uteblivna återbetalning i skälig tid av den felaktigt uttagna mervärdesskatten, ska den skada som uppstått till följd av att ett belopp motsvarande den felaktigt uttagna mervärdesskatten varit indisponibelt, gottgöras genom betalning av dröjsmålsränta.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: tyska.